

Canvis

Mar Amorós Benet

Capítulo 1

Ja fa tot un mes que vaig començar aquest viatge de destí encara incert. Incert perquè la genètica és sempre molt capritxosa i li agrada jugar als daus constantment. Però com diuen, en aquest món hem vingut a jugar. En només quatre setmanes no es poden esperar gaires canvis, i més tenint en compte que la meitat del temps he estat en dosis hormonals molt baixes, però sí que n'he pogut observar alguns de lleus.

El més evident és sens dubte el canvi d'humor que m'ha atorgat. Es tracta d'un efecte purament placebo, però és igualment benvingut. Saber que la testosterona ja no destrossarà encara més el meu cos és certament tranquil·litzador.

Un dels primers efectes físics que gairebé tothom observa és en la pell. No puc negar que he notat com ara és un xic més fina i seca, i simplement m'encanta el seu tacte. Probablement necessitaré fer servir més crema hidratant per mantenir-la sana, però és un petit preu a pagar.

Curiosament, em sembla que he guanyat una mica en olfacte, puc sentir les olors de manera més intensa. No deixa de ser difícil d'imaginar com les hormones poden tenir efectes tant diversos.

I parlant d'olors, tinc la sensació que no transpiro tant, i que aquesta suor no fa tanta pudor. La meua olor corporal ha estat sovint motiu de disfòria, i cap desodorant semblava prou potent per anul·lar-la. Molts doctors m'indicaven que era d'origen bacterià, i que caldria fer una petita intervenció. Sort que no els hi vaig fer cas.

No ens enganyem, les parts de sota em provoquen cert disgust i repulsió, i no m'agrada gens notar la seva presència, així que el fet que les maleïdes ereccions aleatòries s'hagin aturat en sec és tota una victòria per mi. Només per això ja ha valgut la pena.

I per últim però no menys important, el tema dels pits. Realment no esperava cap canvi en aquest aspecte fins potser el segon o tercer mes, però va saltar la sorpresa quan a la tercera setmana vaig notar que tenia els mugrons clarament més cap enfora. No em fan mal ni res, tot i que es posen molt durs de tant en tant. Probablement sonarà superficial, però és un dels canvis que més espero, sense oblidar la futura redistribució de la grassa a la cara.

He estat pensant com podia explicar-ho de manera més literària i metafòrica, però en aquest tema volia ser directa. Directa perquè no veig com puc encabir tota la il·lusió en un conjunt de lletres més o menys ben ordenades.

Capítulo 2

Tres mesos. Es diu aviat. Però la veritat és que m'han passat molt i molt lents. Vull que el temps passi de pressa. Vull veure més canvis. Em vull reconèixer cada cop més al mirall. I tot plegat s'acaba convertint en el joc diabòlic de la paciència. Poques novetats externament visibles tinc per oferir, i gairebé exclusivament centrades en...

Els pits!

Clarament són més grans. No molt, ja que encara em falta per realment necessitar de l'ús de sostenidors, però estan ben presents. I em fan mal. Qualsevol impacte em pot fer veure les estrelles, literalment. I suposo que m'exposo a ser acusada de masoquista, però la veritat és que aquest dolor és estranyament validant. Significa que, a poc a poc, estan creixent.

A més, els dos mugrons ja han desenvolupat els seus respectius botons mamaris, com una espècie de cigronets sota els mateixos. De manera asimètrica, això sí. Es veu que aquest creixement diferenciat és més comú en dones transgènere.

Canviant de tema, la pell la tinc més fina i suau que fa dos mesos. I em dóna la impressió que gràcies a aquest fet, la meva cara té un aire una mica diferent. Potser són imaginacions meves, però m'agrada pensar que hi ha hagut un xic de feminització facial.

He notat certs canvis en els meus cabells. Canvis que van aparèixer pocs dies després de començar el tractament, però que no he volgut comentar fins ara, a l'espera que es solucionés per si sol i no crear una alarma innecessària. El cas és que vaig experimentar una caiguda molt pronunciada, sobretot a la zona de les entrades, les quals van passar a ser enormement més evidents en només dues setmanes. Em vaig espantar moltíssim. M'havia sortit una espècie de crosta sobre el cuir cabellut, i quan aquesta queia també ho feien els pèls. Desesperadament vaig anar a tres dermatòlegs diferents. Tractament contra la dermatitis i minoxidil pel creixement capil·lar, i esperar resultats. Certament, al cap d'uns dos mesos la crosta, la qual semblava més aviat com caspa solidificada, era història i tinc recreixement a zones que feia anys que ja havia donat per perdudes. Suposo que la barreja d'estrès i desequilibris hormonals inicials van ser la causa. Ho suposo perquè gairebé no he trobat a ningú més que li hagi passat res semblant.

I deixant enrere els canvis purament físics, s'acosta inexorablement l'hivern. S'acosta el fred. Jo sempre he estat una persona bastant fredolica, amb els talons dels meus peus com a màxims exponents de panna glaçada, però puc assegurar amb rotunditat que la meva

temperatura corporal ha baixat. Sempre estic freda, i em costa més recuperar calor. L'altre explicació que hi trobo és que s'estigui acostant la cinquena glaciació a marxar forçades, i sóc l'única persona capaç de detectar-ho.

Per últim, començo a recuperar una habilitat que a la testosterona li agrada bloquejar. Poder plorar. Per qualsevol estupidesa, però poder deixar anar unes llàgrimes i trobar-se molt millor després. Puc comptar amb els dits de la mà les vegades que recordo haver plorat aquests últims cinc anys. El primer dia que vaig passar sola a la residència d'estudiants, el dia de la mort del meu avi, el primer cop (bé, el segon cop també) que vaig veure la pel·lícula *Wolf Children*, la lectura del manga *Give my Regards to Black Jack*, i ja està. Aquestes últimes setmanes he deixat anar més llàgrimes que en tot aquest temps. En sessions menys intenses però més continues. I no hi podria haver res millor. Això que diré ni molt menys és una generalitat, però diguem que els homes tendeixen a alliberar la ràbia i impotència amb violència i insults, mentre que les dones poden descarregar amb més facilitat almenys una part gràcies als plors.

Estic encara molt lluny del "passing", ni que sigui parcial, però espero que al cap d'uns mesos, per la següent actualització dels canvis, almenys algun desconegut em reconegui tal com sóc per dins. Perquè res m'aixecaria més la moral que algú fent servir els pronoms femenins sense haver-li explicat amb anterioritat.